

พุทธวิธีเตรียมตัวก่อนตาย

พระราชสุทธิญาณมงคล

P12005

บทนำ

ดร.พินิจ รัตนกุล ผู้อำนวยการศูนย์ศาสนศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล ได้อาราธนาพระราชสุทธิญาณมงคล วัดอัมพวัน สิงห์บุรี บรรยายเรื่อง พุทธวิธีเตรียมตัวก่อนตาย ณ ห้องประชุมอรรถสิทธิ์ เวชชาชีวะ ศูนย์การแพทย์สิริกิติ์ โรงพยาบาลรามาริบัติ ในวันที่ ๑๙ มีนาคม ๒๕๕๑ เวลา ๑๔.๐๐ – ๑๖.๓๐ น. สาระสำคัญในการเตรียมตัวก่อนตายนั้น จะต้องเตรียมตั้งแต่วัยเด็ก วัยรุ่น วัยกลางคนเรื่อยไป ไม่ใช่คอยเตรียมตอนแก่ หมั่นเจริญกุศลภาวนา จนกระทั่งสามารถพึ่งพาตนเองและแก้ไขปัญหาชีวิตได้

อารัมภบท

ขอเจริญพรท่าน ดร.พินิจ รัตนกุล ผู้อำนวยการศูนย์ศาสนศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล พร้อมด้วยบรรดาญาติพี่น้องผู้ใคร่ธรรมสัมมาปฏิบัติทุกท่าน อาตมาขออนุโมทนาแก่ท่าน ดร.พินิจ รัตนกุล ที่มองเห็นการณ์ไกล นิมนต์อาตมาให้บรรยายเรื่อง “พุทธวิธีเตรียมตัวก่อนตาย” เป็นหัวข้อที่ดีมาก ไม่มีใครคิดขึ้นมา คิดมองกันแต่ข้างหน้า ไม่มองย้อนกลับข้างหลัง ท่านทั้งหลายโปรดพิจารณา โลกกำลังจะแตกแล้ว ขาดความสามัคคี หาคความพอดีไม่ได้ เดินสวนทางกันหมดแล้ว ประเทศจะเหมือนเมื่อ พ.ศ. ๒๓๑๐ สมัยกรุงศรีอยุธยาที่ผ่านมานี้ ปัจจุบันโลกเจริญมาก แต่จิตใจเลวที่สุด เด็ยวันนี้เด็กติดยาเสพติดกันมาก เด็กไม่เรียนหนังสือกันเป็นเพราะเหตุผลประการใด สถิติเด็กรุ่นสาว ม.๕ ม.๖ ติดโรคเอดส์มาก ตรวจโรคเอดส์ตรวจอย่างไร ดูตากับลิ้น ไม่ต้องไปตรวจปัสสาวะ ขอฝากพยาบาลไว้ด้วย ตรวจตากับแลบลิ้นดู คล้าย ๆ เป็นทรายเป็นจุด ๆ แล้วก็กำลังถอยลงไป นั่นแหละโรคเอดส์ เรื่องยาเสพติดก็พูดกันมาก แต่โรคนี้มากกว่า ไม่มีใครรู้เลย เป็นที่น่าเสียดายในชีวิตของเขามาก ท่านผู้เป็นบิดามารดาโปรดพิจารณาด้วย ถ้าท่านเป็นบิดามารดาไม่ได้ดูแลเลยจะเสียใจต่อภายหลัง นี่เป็นความสำคัญของชีวิตในระยะกลาง *อย่าให้ลูกว่าง อย่าให้ห่างผู้ใหญ่* จะหลงทางได้ง่าย ท่านเตรียมตรงนี้หรือยัง จะไปเตรียมตอนแก่แล้ว จึงเข้าวัดจะเกิดประโยชน์ใหม่ เข้าวัดตอนแก่จะเข้าไปทำไม ควรจะเตรียมตัวตั้งแต่เป็นเด็ก

เตรียมตัวตั้งแต่เด็กเตรียมอย่างไร

พ่อแม่ควรสอนลูกหลานตั้งแต่วัยเด็ก จะมีวิธีการสอนอย่างไร เมื่อ ๑๕ ปีมาแล้ว อาตมาไปพูดที่โรงเรียนอนุบาลจังหวัดสระบุรี เด็กเล็ก ๆ ทั้งนั้นเขาก็เกรงว่าเด็กจะสนใจฟังได้แค่ ๕ นาที ถ้าเลยกว่านี้ต้องชนอนุ้ยไม่ได้ แต่ปัญหาอยู่ที่ว่าทำอย่างไรจึงจะทำให้เด็กอนุบาลอยู่ฟังได้ถึง ๓ ชั่วโมง อาตมาก็คิดว่า เด็กชอบอะไร เด็กเป็นอะไร นี่ก็ได้ว่าเด็กก็เหมือนปลาต้องมีเหยื่อล่อ อาตมาจึงเตรียมพร้อมโดยเตรียมปัจจัยสี่ของไปหำพันบาท ของละ ๑๐ บาท นำทอफीไป ๕ ปืบ มีเด็กอยู่สามพันคน เริ่มรายการก็แจกทอफीก่อน เด็กก็ไม่พูด พอได้ ๕ นาที ก็จุกตูปเทียนบูชาพระแล้วรับศีล อาตมาใช้วิธีบรรยายถาม - ตอบ ไม่ใช่วิธีบรรยายเรื่อยไป เด็กจะจำไม่ได้ ทำให้เด็กอยู่ฟังได้เป็นชั่วโมง

อาตมาถามว่า ใครเป็นชาวพุทธ ยกมือขึ้น ใครเป็นอิสลาม ยกมือขึ้น ใครเป็นคริสต์ ยกมือขึ้น ปรากฏว่ามีทุกศาสนา

อาตมาถามว่า “ศาสนาแปลว่าอะไร” ให้คนที่ เป็นพุทธตอบก่อน ก็ตอบไม่ได้ ให้คริสต์ตอบ ก็ตอบไม่ได้ อิสลามคนหนึ่งลุกขึ้นยืนตอบทันทีว่า “ศาสนาแปลว่าคำสั่งสอนเจ้าข้า” อาตมาจึงยื่นซองให้ไปหนึ่งซอง พวกก็ฮากันเลย ถ้าพูดไปเรื่อย ๆ เด็กจะไม่จำ

ข้อต่อไปก็ถามว่า “คำสั่งกับคำสอนแปลว่าอะไร” ให้พุทธตอบ ก็ตอบไม่ได้ คริสต์ก็ตอบไม่ได้ เด็กอิสลามคนหนึ่งยืนขึ้นบอกว่า หนูตอบเองเจ้าข้า “คำสั่งแปลว่าวินัย คำสอนแปลว่าธรรมะ” อาตมาจึงเรียกให้มารับซองไป ๒ ซอง ผู้ใหญ่ยังตอบไม่ได้ แต่อิสลามตอบได้หมด คำสั่งคือวินัย ผู้บังคับบัญชาสั่ง นี่คือวินัย คำสอนนั้นเป็นหลักธรรม ถ้าพูดอย่างนี้เด็กจะจำได้ทั้งสามพันคน ทำไม่จำได้ ก็ได้ซองแล้วมันตื่นเต้น เด็กก็ชะเง้อ สนใจ สิ่งนี้เป็นเทคนิคในการสอน

อาตมาถามต่อไป “ศีลคืออะไร” อิสลามตอบได้ “ศีลคือปกติเจ้าข้า” ศีลคือปกติ ทั้งสามพันคนจำได้หมด ถ้าเรามีนโยบายชี้แจงอย่างนี้ เด็กก็จะจำได้ และอยู่กับเราได้ถึง ๓ ชั่วโมง คนจะปกติได้เพราะอะไร คนจะปกติได้นั้นต้องมีสติสัมปชัญญะ คนที่ขาดสติสัมปชัญญะจะไม่ปกติ พูดไม่มีหูพูดขึ้นหัวยลงเขา นี่ต้องพูดตรงไปตรงมา ศาสนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ ยอดพัฒนาจริง ๆ เริ่มพัฒนาจิตคน พอพัฒนาจิตแล้วคนก็อยากมีการศึกษา อยากจะแสวงหาความรู้ เรียกว่า พัฒนาการศึกษา พอพัฒนาการศึกษาเสร็จแล้ว ทุกคนก็อยากจะทำอาชีพการงาน พัฒนาเศรษฐกิจ ให้เศรษฐกิจดีขึ้น ถ้าจิตดีแล้วก็จะพัฒนาอย่างนั้น สุดท้ายก็พัฒนาสังคม อยู่ด้วยความเมตตาปราณี อารีเอื้อเฟื้อขาด

เหลือคอยดูกัน ถ้าพัฒนาผิดที่ก็เอาดีไม่ได้ ถ้าสร้างความดีถูกสถานที่ ถูกตัวบุคคล ถูกกาลเทศะ และเสมอต้นเสมอปลาย รับรองผู้นั้นดีแน่

ปัญหาของชีวิตคือกฎแห่งกรรม

ขอเจริญพรพี่น้องทุกคนว่า ปัญหาชีวิตของแต่ละคน คือกฎแห่งกรรม มันแก้ให้กันไม่ได้ ตัวใครตัวมันต้องแก้ด้วยตัวเอง คนอื่นจะไปแก้ให้เขาก็ไม่ได้ พระพุทธเจ้าจบ ๑๘ ดอกเตอร์ ๑๘ ศาสตร์ เรียนมาหมดทุกอย่างแล้ว เพราะเหตุใดจึงต้องเสด็จบรรพชา ท่านต้องการไปหาวิชาแก้ปัญหาคือชีวิต วิชาแก้ทุกข์ ต้องใช้เวลาไปเรียนวิชานี้ถึง ๖ ปี กว่าจะได้วิชานี้มาให้เรา วิชาแก้ปัญหาคือชีวิต วิชาแก้ปัญหาคือทุกข์ แต่เรากลับเอาไปทิ้งไม่เคยมีใครนำมาใช้เลย มีแต่สร้างความทุกข์หาความสนุกในสังคมนั้น

ผู้ที่มีทุกข์มาที่วัดอัมพวันมี ๕ ประการ ได้แก่

๑. ครอบครัวไม่มีความสุข
๒. ผิดหวังในชีวิต แก้ปัญหาไม่ได้ ผูกคอตาย ฆ่าตัวตาย เป็นโรคทันสมัยกันมาก โรคทันสมัยก็คือ โรคประสาท
๓. ลูกไม่เรียนหนังสือ เรื่องนี้อย่าโทษเด็ก เด็กติดยาเสพติด อย่าไปโทษเด็ก อาตมาโทษแม่ แม่ไม่ดี แม่แบบ แม่แผน แม่แปลน ใช้ไม่ได้ แม่บ้านการเรือน เคหศาสตร์ไม่ดี ถ้าแม่บ้านการเรือนเคหศาสตร์ดี สามีจะเจ้าชู้หรือเล่นการพนันก็ไม่เป็นไร แม่บ้านเอาลูกไว้ได้แน่นอน ลูกได้ดีหมดทุกคน อาตมาจึงเขียนขึ้นมาว่า **กันอยู่ที่แม่ แก้อยู่ที่พ่อ ก่ออยู่ที่ลูก ปลุกอยู่ที่ครู ความรู้อยู่ที่ศิษย์ จะได้เป็นมิตรกัน**
๔. เศรษฐกิจไม่พอปากพอท้อง นี่แหละปัญหามันเกิดขึ้น เป็นหนี้สินกัน ไม่มีปัญญาจะใช้หนี้ เป็นกฎแห่งกรรม โฉนดล้มละลายเป็นแถว เพราะอะไร จะแก้อย่างไร เตรียมตัวอย่างไร น่าจะคิดตรงนี้ก่อน
๕. มีแล้วยังไม่พอ ตะเกียกตะกายไปยากจน หมดเงินหมดทอง สิ้นเนื้อประดาตัว เดินทางผิด กฎจราจรผิด ก้าวพลาดก้าวผิดตลอดไป เลยชีวิตก็ไร้สาระ มีปัญหาอย่างนี้ ท่านจะแก้อย่างไร

ถ้าท่านไม่ศึกษา ไม่ปฏิบัติธรรม ไม่ใช่ธรรมะของพระพุทธเจ้าแล้ว ท่านจะแก้ปัญหาคือชีวิตไม่ได้นะ อาตมาจึงถามเด็กว่า “หนู มหานิยมอยู่ที่ไหน” แม่ก็ตอบไม่ได้ **มหานิยมอยู่ที่วิชาความรู้** ถ้าลูกเราเรียนมีวิชาความรู้เป็นดอกเตอร์ รับรองมีคนนิยมชมชอบมาก ตรงนี้เป็นมหานิยม ไม่ใช่ไปให้พระเป่าหุส ไปรดน้ำมนต์วัดโน้นวัดนี้ ลงเสน่ห์ ตรงนี้น่าคิดนะ ถ้าลูก

ของโยมเรียนหนังสือเก่งทุกคน จบปริญญาโท จบปริญญาเอก นี่ซิเป็นมหาบัณฑิตคนนิยมชมชอบมากมาย น่าจะเตรียมตัวกันตรงนี้ ไม่ใช่ไปเตรียมตัวตอนจะตาย

นอกเหนือจากนั้นแล้ว อะไรหนอที่เป็นเสน่ห์ **เสน่ห์อยู่ที่คุณธรรม** ถ้าคนไหนไม่มีคุณธรรม ไร้เหตุผล จะมีเสน่ห์ได้อย่างไร ไม่มีใครมองเห็นแน่นอน ถ้าลูกของท่านทั้งหลายไม่เรียนหนังสือเลย ไปไหนก็เก้อเขิน ไม่มีความรู้ความสามารถ นี่เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้า ต้องแก้ปัญหา แต่เราไปแก้ปัญหากันผิดจุด น่าจะแก้ตรงไปตรงมา ปากกับใจตรงกันหน่อยได้ไหม อาตมาจึงได้สรุปความไว้ข้อหนึ่งว่า **เรียนให้รู้ ดูให้จำ ทำให้จริง**

ลูกนี้สำคัญมาก จะยกตัวอย่างให้เห็น ลูกมีทั้งหมดตามหาภิยม ที่สิงห์บุรี เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๐ ครอบครัวหนึ่ง พ่อเป็นจับกัง แม่รับจ้างซักรีด มีลูกห้าคน เป็นดอกเตอร์สามคน เป็นเจ้าแก๊วเนี้ยขายทองที่เยาวราชสองคน จนแท้ ๆ เพราะเหตุใด เพราะเขามีคุณธรรม มีทั้งเสน่ห์ มีทั้งมหาภิยม เรียนให้รู้ ดูให้จำ ทำให้จริง ปฏิบัติกรรมฐานเป็นการแก้ปัญหา แก้กรรมของเขาได้ ขอเจริญพรว่า **คนดีมีปัญญาอยู่ที่ไหนมันก็จะไปถึงที่ได้** คนเศรษฐีมหาเศรษฐี ลูกไม่เอาไหนก็เยอะ แก้ปัญหาชีวิตไม่ได้ ทั้งรักทั้งแค้นทั้งแน่นในทรวงทั้งหึงทั้งหวงหนักหน่วงในหัวใจ จึงฆ่ารันพันแทงกันได้ง่ายเหมือนผักปลา ขาดสติสัมปชัญญะ ขาดเหตุผล น่าจะเตรียมพร้อมตรงนี้ก่อนตาย

แก้ปัญหาชีวิตด้วยการมีสติยับยั้ง

ความเข้าใจในหลักของธรรมะตามที่พระพุทธเจ้าสอน เป็นบทความที่จะแก้ปัญหาชีวิตเป็นอย่างดี ยิ่ง แต่แล้วเราก็ไม่ทราบว่าเป็นปัญหาของเราคืออะไร ปัญหาของแต่ละคนไม่เหมือนกัน เกิดจากการกระทำและกฎแห่งกรรมไม่เหมือนกัน ลักษณะการเกิดมามีหู มีตา มีจมูก มีปาก มีฟัน เพศหญิงเพศชาย เหมือนกันไม่ได้ สืบเนื่องจากการกระทำครั้งอดีตชาติแต่ชาติปางก่อน เราเลือกเกิดไม่ได้ และเลือกตายไม่ได้เหมือนกัน ปราสาทราชวังเขาเปิด ไม่มีใครเข้าไปเกิด บ้านอาเสียมีมากมาย ไม่มีใครเข้าไปเกิด เลือกไม่ได้ แต่ทำไมหนอคุกปิดใส่กุญแจตั้งหลายชั้น เข้าไปได้เป็นพัน ไม่ทราบเข้าไปกันได้อย่างไร เป็นกฎแห่งกรรมจากการกระทำของแต่ละท่านไม่เหมือนกัน

ท่านทั้งหลายเอ๋ยเวลาไม่เหมือนกัน เราต้องเตรียมพร้อมเสียแต่วันนี้เพื่อสัมภาระที่จะต้องทำในวันพรุ่งนี้ พระพุทธเจ้าสอนไว้ชัดเจนมาก กฎแห่งกรรมซ้ำเติมส่งเสริมโทษเหมือนกันไม่ได้ ถ้าท่านเจริญพระกรรมฐาน เจริญสติปัญญา ๔ ท่านจะระลึกชาติได้ รู้กฎแห่งกรรม และแก้ปัญหาที่เกิดเฉพาะหน้าได้ ท่านไม่ต้องไปหาหมอดู ไปหาผีเข้าเจ้าทรง แต่ท่านก็ทำกันไม่ได้ ตรงนี้เป็นหลักสำคัญของชีวิตของแต่ละคน ใครมีบุญวาสนาก็จะเดินไปหา

บุญวาสนาเอง แข่งเรือแข่งพายใครก็แข่งได้ แข่งบุญวาสนาไม่ได้ก็จริง แต่อยากจะถามว่า ท่านพายเรือเป็นไหม พายเรือไม่เป็นจะแข่งได้อย่างไร ท่านต้องฝึกหัด ต้องปฏิบัติ

ยกตัวอย่างสามีภรรยาคนหนึ่ง สามีเป็นนายแพทย์ เป็นผู้อำนวยการโรงพยาบาล ภรรยาเป็นแพทย์หญิง รูปร่างสวยน่ารัก บ้านใหญ่โต ลูกเรียนธรรมศาสตร์เรียนจุฬาทั้งนั้น แต่เป็นที่น่าเสียใจว่า สามีฟ้องหย่าตลอดรายการ เพราะไปชอบลูกจ้างในโรงพยาบาล ต้องการทรัพย์สมบัติไปให้อีกบ้านหนึ่ง แพทย์หญิงก็มาปรึกษาอาตมา อาตมาจึงบอกว่า เอาอย่างนี้ก็แล้วกันตอนนี้พูดกันยังไม่รู้เรื่อง ให้แพทย์หญิงลาพักร้อนมาเจริญกรรมฐาน เจริญสติปัญญา ๔ จะแก้ไขปัญหาคือชีวิตได้แน่นอน เขาจะได้รู้กฎแห่งกรรมว่า เขาได้ทำกรรมอะไรไว้ จะได้ไม่ปฏิบัติเสนาทุกข้อหา

แพทย์หญิงก็มาปฏิบัติกรรมฐาน ๒ ครั้ง ๆ ละ ๗ วัน จิตเข้าถึง ซึ่งใจ ใฝ่ดีแล้ว บอกหลวงพ่อกว่า หนูรู้แล้ว อาตมาจึงบอกว่า ถ้ารู้แล้วจะพูดให้ฟัง ถ้ายังไม่รู้จะพูดให้ฟังไม่ได้ แพทย์ชายเตรียมจะฟ้องหย่าทำเดี่ยว แพทย์หญิงก็จะหย่าให้ แต่พอมาเจริญกรรมฐาน ได้สติ มีปัญญา อ่านหนังสือไม่มีตัวออกชัดเจนแล้ว แพทย์หญิงก็บอกว่า หลวงพ่อให้สติหนูได้แล้ว ค่ะ หนูจะตั้งใจฟังแล้ว เพราะว่าเมื่อก่อนหลวงพ่อบอกหนู หนูไม่ตั้งใจฟังเลย

อาตมาบอกว่า คุณหมอบอกขอประทานโทษนะ จะเห็นด้วยหรือไม่ก็ไม่ว่ากัน ลูกเราโตแล้ว เรียนถึงปริญญาโทแล้ว คนเล็กเรียนปริญญาตรีอยู่ที่จุฬา ถ้าลูกรู้เข้าจะเสียกยศกยทวิธีในสงคราม จะหมดกำลังใจเรียน แม่กับพ่อแยกกันอย่าให้เขารู้ได้ไหม แพทย์หญิงตกลง ผู้ที่มีสติจะพูดง่าย คนไม่มีสติพูดอย่างไรก็ไม่รู้เรื่อง ถึงจะมีความรู้สูงก็ไม่รู้เรื่อง ทั้งแพทย์ชาย แพทย์หญิงจบปริญญาโทเหมือนกัน แต่หาเรื่องทะเลาะกันเรื่อย อาตมาให้สติไปว่า คุณหมอบอกอย่าหย่านะ เขาจะฟ้องก็ฟ้องไป เราไม่ยอมหย่าทำเดี่ยว จะไปหย่าก็ต่อเมื่อลูกเรียนจบปริญญาเอกแล้ว มีหลักฐานมีงานทำแล้ว จะหย่าก็หย่าได้เลย แพทย์หญิงเห็นด้วยนี่เป็นการเตรียมตัวก่อนตาย เตรียมการให้พร้อมในชีวิต ไม่ใช่เข้าวัดตอนแก่

ต่อมากลูกเรียนจะจบปริญญาเอกแล้ว ก็ยังไม่หย่า แพทย์หญิงบอกว่าหย่าไม่ได้หรอก ค่ะ เพราะอายุลูก ถ้าอาตมาไม่ยับยั้งไว้ก็หย่ากันไปแล้ว ก็ขอฝากข้อความไว้ว่า **พูดดีเข้าใจง่าย พูดร้ายเข้าใจยาก** ถ้าพูดดี ๆ เพราะ ๆ ไม่มีทางจะทะเลาะกัน ไม่หย่าแน่นอน

ทำความเข้าใจกับความตาย

ชนิดของการตาย

การตายมี ๓ ชนิด ได้แก่

๑. ตายจริง

๒. ตายสมมติ

๓. ตายสูญ

ท่านจะต้องเตรียมอย่างไรบ้าง ต้องเข้าใจความหมายของการตายแต่ละชนิดก่อน

ตายจริงคืออะไร พี่น้องทั้งหลาย ท่านอย่าเข้าใจผิดนะว่า ตายจริงคือตายใส่หีบแล้วนำไปเผา ไม่ใช่ นะ ตายจริง คือเหมือนอย่างที่ท่านนั่งอยู่ที่นี่ ก็จะตายต่อไปเป็นเฒ่าชะแรแก่ชราไปตามลำดับ จึงต้องเตรียมตั้งแต่เดี๋ยวนี้ก่อน ไม่ใช่รอให้แก่แล้วจึงไปเตรียมในชีวิตบั้นปลาย ต้องเตรียมตั้งแต่ต้น ตั้งแต่อกแตก ขอเจริญพรว่าชีวิตคนเราเหมือนลิเกเหมือนละคร ออกแขกดี บอกเรื่องดี ออกหน้าพาทย์ดีก็เล่นดีตลอดชีวิต ออกแขกไม่ดี บอกเรื่องไม่ดี จะเล่นไม่ดีตลอดจนตาย นี่คือการตายจริง

ตายโดยสมมติคือตายอย่างไร ได้แก่การตายที่หมดลมหายใจ นำไปใส่หีบศพ แล้วนำไปฝัง นำไปเผา นี่เป็นสมมติบัญญัติ ทำไมเรียกว่าสมมติบัญญัติ เพราะร่างกายสังขารหมดไปตามกาลเวลา แต่จิตวิญญาณไม่ตาย เกิด ดับ ตลอด ชับซ้อนอยู่เป็นกฎแห่งกรรม ไม่ใช่ตายจริงนะ ท่านต้องมีความเข้าใจในเรื่องนี้ จึงจะเตรียมตัวก่อนตายได้ถูกต้อง เพราะจิตนี้มันเกิด ดับ เหมือนไดนาโม จิตนี้เป็นธรรมชาติ เป็นกระแสไฟ มันเตรียมส่งไฟฟ้าอยู่แล้ว แต่ยังไม่เปิดสวิตช์ พอเปิดสวิตช์เข้าก็เตรียมไปติดตรงไหน ต้องเปิดสวิตช์ร่างกายสังขารอยู่มานานก็ต้องพัง จิตวิญญาณ รูปนามขั้น ๕ เป็นอารมณ์ มันไม่มีตาย มันเกิดดับจนมองไม่เห็น จะไปสู่สถานที่ทำกรรมไว้ทุกประการ

ตายสูญคือตายอย่างไร ได้แก่ตายแล้วไม่เวียนว่ายตายเกิดอีก คือ บรรลุนิพพาน หมดกิเลส ตัณหาทั้งปวง ไม่มีโลก ไม่มีโกธ ไม่มีหลง ไม่กลับมาในโลกมนุษย์อีกแล้ว **นิพพาน** ประณี สุขี **นิพพานเป็นสุขอย่างยิ่ง** ความสุขที่ไม่เจือปนด้วยกิเลสหนาประการ หรือไฟดับ ไม่มีเชื้อ เรียกว่านิพพาน

ประเภทของการตาย

การตายแบ่งได้เป็น ๒ ประเภท ได้แก่

๑. **กาลมรณะ** หมายความว่า ถึงเวลาที่จะต้องตาย

๒. **อกาลมรณะ** หมายความว่า ยังไม่ถึงเวลาที่จะต้องตาย

ทั้งนี้ย่อมแสดงให้เห็นว่า ความตายนั้นเมื่อถึงเวลาหรือถึงที่แล้วก็ตายลง และเมื่อยังไม่ถึงเวลา ยังไม่ถึงที่แล้วก็ตายลงก็มี

คำว่า **มรณูปัตติ** แยกศัพท์ออกเป็น ๒ ประการ **มรณะ** แปลว่า **ตาย** **อุปัตติ** แปลว่า **เกิด** เกิด ตาย เกิด **ดับ** หมายถึง **ความตายและความเกิดขึ้น** มรณูปัตตินั้น พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงแสดงไว้ ๔ ประการได้แก่

อุยกขะ หมายถึง ตายโดยสิ้นอายุ

กัมมกขะ หมายถึง ตายโดยสิ้นกรรม

อุยกกขะ หมายถึง ตายโดยสิ้นอายุและสิ้นกรรม

อุปัจเฉทกมรณะ หมายถึง ตายโดยอุบัติเหตุต่าง ๆ มาตัดรอน คือ ยังไม่สิ้นอายุ อาจเป็นตกต้นไม้ตาย หรือโดนฆ่าตาย คือ ยังไม่สิ้นอายุและยังไม่สิ้นกรรม มาจากเวรกรรม จะต้องโดนรถชนตาย โดยฆ่าตาย เป็นต้น

๑. อุยกขะ ตายโดยสิ้นอายุ ข้อนี้สัตว์ทั้งหลายต้องตายโดยสิ้นอายุ เพราะสัตว์ทั้งหลายย่อมมีชีวิตอยู่ภายใต้ขอบเขตของอายุขัย เช่น เต่ามีอายุ ๑๓๐ ปี ช้างมีอายุ ๓๐๐ ปี ยุงมีอายุไม่เกิน ๑๕ วัน มนุษย์ปัจจุบันนี้มีอายุขัยเพียง ๗๕ ปีเท่านั้น แม้จะมีผู้ที่มีอายุสูงกว่า ๗๕ ปีบ้าง ก็มีเพียงเล็กน้อย การที่โลกในปัจจุบันค้นคว้าในเรื่องสรีระของมนุษย์จนมีความรู้ละเอียด ค้นคว้าในเรื่องอาหารและยา เพื่อประสงค์จะให้มนุษย์ปราศจากโรคภัยมาเบียดเบียนและมีอายุยืนยาวนั้น ถึงจะค้นคว้ากันต่อไปสักเพียงใด วิทยาศาสตร์การแพทย์จะเจริญก้าวหน้าสักเพียงไหน ก็เป็นการช่วยได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น เพราะการมีอายุยืนหรืออายุสั้น มิได้มีเหตุเพียงในด้านวัตถุเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่ความจริงแล้วยังมีสาเหตุอื่น ที่สำคัญมากอีกหลายประการ

๒. กัมมกขะ ตายโดยสิ้นกรรม ข้อนี้หมายถึงว่า การที่สัตว์ทั้งหลายเกิดขึ้นมาและเป็นไปนั้น อาศัยกำลังของกรรมที่หล่อเลี้ยงอยู่ หรือ สนับสนุนให้ชีวิตดำเนินไปได้อย่างไร อาตมาจะให้เหตุผลข้อเท็จจริงต่อไปในภายหลัง การที่จะต้องกล่าวถึงกรรมก็เพราะว่าเกี่ยวพันไปถึงความตาย

๓. อุยกกขะ ตายโดยสิ้นอายุและสิ้นกรรม ความตายที่เกิดขึ้นเพราะสิ้นอายุ นั้นหมายถึงแก่เฒ่าอายุมากแล้ว ร่างกายก็หมดกำลังที่จะอยู่ต่อไปได้ ทั้งกรรมที่สนับสนุนให้ดำรงชีวิตอยู่ก็หมดลงด้วย บุคคลจึงมักจะถึงความตายด้วยเหตุทั้งสองดังกล่าวแล้ว

๔. อุปัจเฉทกมรณะ หมายถึง ตายด้วยอุบัติเหตุต่าง ๆ มาตัดรอน ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ถึงอายุขัย และยังไม่สิ้นกรรม เช่น ตกต้นไม้ตาย หรือถูกรถทับตาย ความตายในข้อนี้เป็นความตายโดยเหตุต่าง ๆ อันเป็นปัจจุบัน มิได้สิ้นอายุ หรือ มิได้มีกรรมแต่อดีตมาตัดรอน แต่อาศัยกรรมแต่อดีตเป็นแรงส่ง เช่น กรรมแต่อดีตเป็นตัวส่งให้เข้าไปอยู่ในเรือนจำ แล้วไปติดโรคระบาดตายในเรือนจำ เป็นต้น

เพื่อความเข้าใจง่ายขึ้นสำหรับความตายทั้งสี่ประการนี้ ท่านได้เปรียบไว้กับดวงประทีปที่ใช้น้ำมันคือ ชีวิตทั้งหลายเปรียบเหมือนประทีปหรือโคมไฟที่อาศัยน้ำมัน ธรรมดาโคมที่อาศัยน้ำมันนั้น จะดับได้ก็ด้วยเหตุสี่ประการคือ

๑. เพราะเหตุที่หมดน้ำมัน เมื่อโคมไฟหมดน้ำมันไฟก็ดับ ข้อนี้หมายถึงชีวิตทั้งหลายจะถึงแก่ความตายเมื่อสิ้นอายุ
๒. เพราะเหตุที่หมดไส้ เมื่อโคมไฟหมดไส้ไฟก็ดับ หมายถึงชีวิตทั้งหลายเมื่อสิ้นกำลังของกรรมที่สนับสนุนให้ชีวิตคงอยู่แล้ว ก็ถึงแก่ความตายได้
๓. เพราะเหตุที่หมดทั้งน้ำมันและหมดไส้ เมื่อโคมไฟหมดทั้งน้ำมันและหมดทั้งไส้ หมายถึงชีวิตทั้งหลายต้องสิ้นชีวิตไปเพราะหมดอายุและกำลังของกรรม
๔. เพราะเหตุที่มีอุบัติเหตุอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น เมื่อโคมไฟถูกลมพัด หมายถึงยามเมื่อยังไม่สิ้นอายุและยังไม่สิ้นกรรม แต่ต้องตายด้วยอุบัติเหตุอย่างใดอย่างหนึ่ง

สำหรับข้อหนึ่ง ข้อสอง และข้อสาม ตายเพราะถึงเวลาที่จะต้องตายแล้ว สำหรับในข้อสี่ ตายเมื่อยังไม่ถึงคราวที่จะต้องตายแล้ว แต่ก็ต้องตายเพราะเหตุในปัจจุบันวันนี้ ซึ่งตายไม่เหมือนกัน บางคนเกิดอุบัติเหตุ บางคนผูกคอตาย บางคนถูกยิงตาย ทำไม่ต้องผูกคอตาย ทำไม่ต้องถูกยิงตาย ทำไม่ต้องฆ่าตัวตายด้วย ด้วยเหตุผลการใดทุกคนไม่ทราบ ข้อเท็จจริงมันเกิดอุบัติเหตุ

ยกตัวอย่างอาตมานี้ตายไปแล้ว อาตมารู้ล่วงหน้า ๖ เดือนว่าคอจะหัก รถจะทับ เมื่อ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๑ เวลา ๑๒.๔๕ น. รถจะชนที่หลังตลาดปากบาง สิงห์บุรี รถชนคอหัก รู้ล่วงหน้า ๖ เดือน มีเวลาเตรียมตัวไป นี่คือการเตรียมตัวก่อนตาย

ท่านทั้งหลายเอ๋ย จะรู้หรือไม่ว่า พรุ่งนี้รถจะชน หัวจะแตก ถ้าท่านขาดสติ ไม่สะสมหน่วยกิตไว้ในเครื่องคอมพิวเตอร์ ท่านจะไม่รู้อะไรเลยนะ ไม่มีความเข้าใจด้วย เพราะว่าจิตใจของเราเป็นธรรมชาติต้องคิดอ่านอารมณ์ รับรู้อารมณ์ไว้ได้นานเหมือนเทพบันทึกเสียง ไม่มีตัวตนที่จะคลำได้ ถ้าท่านไม่ใช่หลักพระศาสนาหรือคุณธรรมที่ประจำตัวแล้ว จะไม่มีความรู้ความเข้าใจอันนี้แน่นอน

เตรียมตัวพึ่งตัวเอง

คนเราตายจริงอยู่ตลอดเวลา การเตรียมตัวตายก็ต้องเตรียมตั้งแต่ยังเป็นเด็ก ต้องสอนลูกหลานในหิ้งอองามให้ได้ที่เรียกกันว่า เลี้ยงลูกต้องให้โต ปลูกต้นไม้ให้โต ปลูกต้นไม้ให้โต ปลูกต้นไม้ให้โต ต้องเตรียมตรงนี้สำหรับตายจริง

การเตรียมก่อนตายสมมติ ต้องเตรียมกรรมฐานให้แน่น

ตายสูญมาจากการตายสมมติ เมื่อเจริญกรรมฐานจิตใจก็เบิกบานสรรเสริญ และหมดกิเลสตัณหา จึงเรียกว่าตายสูญ

ดังนั้นเราต้องเตรียมสอนเด็ก สอนลูกก่อน เลี้ยงลูกให้โต ปลูกต้นไม้ให้โต ปลูกต้นไม้ให้โตด้วยวิชาการ มีหลักฐานให้ลูกมีงานทำ เลี้ยงลูกให้โตอย่างนี้ มีคู่ครองขอให้เป็นทองแผ่นเดียวกัน มีมนุษยสัมพันธ์ในสังคม ต้องเตรียมตรงนี้

ทำไมหนอจึงต้องเลี้ยงลูกให้โต ปลูกต้นไม้ให้โต ปลูกต้นไม้ให้โต ปลูกต้นไม้ให้โต เพื่ออะไร เลี้ยงลูกเหมือนปลูกต้นไม้ เมื่อใหญ่เมื่อโตจะได้อาศัย ยามเจ็บจะได้ฝากไข้ เวลาตายจะได้ฝากผี ดี ๆ เอาไว้รับใช้สอยทุกกรณีได้

แต่ขอฝากข้อคิดไว้ว่า อย่างนี้ไปฟังลูก เลี้ยงลูกเอาบุญ อย่าเอาคุณตอบแทนเลย เดี่ยวจะเสียใจต่อภายหลัง ให้เขามีโอกาสเป็นดอกเตอร์ มีหลักฐาน มีงานทำ เราจะฟังใครหรือ จะหวังฟังลูกสาวคนเล็ก แต่เขาไม่ได้มาให้เราฟัง เราจะเสียใจตลอดชีวิต จะเป็นบาป ตายไปตกนรกนะ แล้วจะทำอย่างไร ขอบอกว่า ให้ฟังตัวเองเถอะ

อดุตาที อดุโบ นาโก คนเป็นที่ฟังแห่งตน

คนเราฟังตนเองมาตั้งแต่เด็ก ๆ แต่เราไม่ค่อยได้ดูกัน เมื่อลูกร้องอูแว้ว ๆ แม่บ๊องนมใส่ปาก ถ้าเราไม่ดูดู เราก็ตาย แสดงว่าเราช่วยตัวเองตั้งแต่เป็นเด็กแล้วใช่ไหม ลองนึกดูว่าเด็กยังช่วยตัวเองได้ เราแก่จะตายยังช่วยตัวเองไม่ได้หรือ ท่านจะเอาอะไรเป็นหลัก ถ้าไม่พูดจุดนี้ท่านจะไม่ทราบนะ

พอโตขึ้นมาอีก อายุ ๓ - ๔ ขวบ แม่พาไปฝากโรงเรียนอนุบาล ถ้าเขา*ไม่ยอมเรียน หรือจะรู้ ไม่ยอมดูหรือจะเห็น ไม่ยอมฟังหรือจะได้ยิน ไม่ยอมทำหรือจะเป็น* จะสำคัญอย่าแย่งจนแก่ตาย เราต้องช่วยตัวเองก่อน ทุกคนต้องช่วยตัวเองทั้งนั้น ถ้าไม่ช่วยตัวเองแล้วแย่มาก อย่าไปฟังลูกเลย มันเป็นกฎแห่งกรรมตามที่เราเตรียมไว้ ไม่ต้องไปฟังใครหรอก

เตรียมตัวตอนแก่กับการหรือไม่

อาตมาไปพบสามีภรรยาคนหนึ่งเป็นคนยากจนมาก อยู่ที่อำเภอหน้าหนาว อาชีพปลูกกะหล่ำปลีขาย ทางราชการให้เดือนละ ๒๐๐ บาท เพราะยากจนมาก ตาแก่อายุ ๘๒ ภรรยาอายุ ๗๖ อยู่กันสองคนตายาย ตาก็มองไม่เห็น ตอนนั้นอาตมาจะไปสร้างส้วมให้คณะสงฆ์ เขารับวิ่งมาหา อาตมาก็จะรีบไปขออนแก่น อาตมาก็ "เห็นหนอ" ออกมาซัดเลย เดี่ยวจะต้องให้เงิน ๑,๐๐๐ บาท เขาเล่าให้ฟังเป็นกฎแห่งกรรม

เขาเล่าว่ามีลูก ๗ คน อยู่ที่กรุงเทพฯ ได้เงินเดือนเป็นหมื่น เงินเดือนมาก ๆ ทุกคนแต่เหตุใดหนอไม่เคยกลับไปช่วยพ่อแม่เลย ไม่เคยไปให้พ่อแม่แม้แต่สตางค์แดงเดียว เพราะ

เหตุใด เราจะมาเตรียมตอนแก่ได้ใหม่ ประวัติศาสตร์ต้องบันทึกไว้ให้ได้ มันเป็นกฎแห่งกรรม
อย่าไปโทษลูก เพราะตาแก่ยายแก่ไม่ได้เตรียมไว้ก่อน ในข้อที่ว่า **รักลูกคิดปลูกฝัง ให้ลูก
ตั้งตนฝึกวิชาชีพ** ตาแก่ยายแก่ไม่ได้เตรียมตรงนั้นเลย ลูกต้องไปหากินเอง ต้องไปเรียน
หนังสือเองทั้ง ๗ คน เป็นกฎแห่งกรรมของตาแก่เอง

เขาบอกว่าผมอยู่มาร้อยเอ็ดเจ็ดหัวเมือง พ่อแม่เกิดในตระกูลยาก หาเช้ากินค่ำ ผม
เป็นลูกจ้างเขา พ่อโตขึ้นก็ไปเรียนหนังสือที่วัด อ่านออกเขียนได้ก็ลาพ่อแม่เดินทางต่อไป
ไม่ได้กลับไปหาพ่อแม่อีกเลย ไม่เคยให้เงินพ่อแม่ด้วย พ่อแม่ก็ช่วยตัวเอง เดินทางตั้งแต่หนุ่ม
ๆ จนแต่งงานกับภรรยา แล้วก็รับจ้างเรื่อยไป จนกระทั่งมาอยู่อำเภอหน้าหนาว มีลูก ๗ คน
ลูกก็เรียนวิชาเอง รับจ้างเป็นช่างไม้ ช่างเหล็ก ช่างเชื่อม อยู่อุดร แก่รถยนต์ได้ ไม่เคย
กลับมาหาพ่อแม่เลย จนพ่ออายุ ๘๐ กว่าแล้ว

อาตมาถามว่าพ่อแม่อยู่ที่ไหน เคยไปช่วยพ่อแม่ไหม เขาตอบว่า ผมก็ไม่ทราบเลย
ตั้งแต่ออกจากบ้านมาไม่เคยกลับไปเลย แต่ผมก็รู้ได้ มีลูก ๗ คน ก็ไม่เคยกลับมาหาผม
เช่นเดียวกัน แล้วก็ร้องไห้เลย อาตมาให้ไป ๑,๐๐๐ บาท เขากราบแล้วกราบอีก
อาตมาบอกว่า โยมไม่ได้เตรียมตัวเองหรือนี่ จากบ้านเรือนมาก็รู้หน้าไปเรื้อย ไม่เคย
ย้อนกลับมาดูข้างหลังเลย เป็นกฎแห่งกรรม

ตกลงว่าเป็นกฎแห่งกรรมของตาแก่ ทำให้ตกถึงลูก ลูกไม่เอาเงินมาให้ เพราะตัวเองก็
ไม่เคยให้เงินพ่อแม่เลย ไม่เคยช่วยพ่อแม่ นี่ชัดเจนมาก ต้องเตรียมตั้งแต่ต้น ไม่ใช่มาเตรียม
ตอนแก่

ไม่ได้เตรียมตัวไว้ต้องพึ่งตนเอง

กฎแห่งกรรมอีกเรื่องหนึ่งจะเตรียมตัวอย่างไร โยมหญิงคนหนึ่งอยู่ที่บางระจัน นอน
เป็นอัมพาตอยู่คนเดียว ช่วยตัวเองไม่ได้ ไปนั่งใกล้ ๆ เหม็นอุจจาระมาก โยมผู้ชายออกไป
ธุระข้างนอก อาตมาไปธุระแถวนั้นพอดี ก็เลยแวะไปเยี่ยม ตั้งแต่เช้ายังไม่ได้ทานอะไรเลย
สักพักหนึ่งมีรถ BMW วิ่งเข้ามาจอดที่บ้านมีคนห้าคนขึ้นมามาบนบ้าน อาตมาถามว่า หนูเป็น
ใคร เขาบอกว่าเป็นลูก เรียนจบปริญญาโทจุฬาฯ

อาตมาถามอีกทีว่า “หนูจะไปไหนคะ”

เขาตอบว่า “จะไปอยุธยา แต่แวะมาหาแม่ก่อน จะมาบอกแม่ว่า เดือนหน้าจะมาขอ
เงินสี่หมื่นบาท จะพิมพ์วิทยานิพนธ์”

อาตมาเลยบอกว่า “หนูมาก็ดีแล้ว หนูเป็นลูกใช้ใหม่ ช่วยซักผ้าให้แม่หน่อย อุจจาระ
เต็มไปหมด แม่ยังไม่ได้ทานข้าวเลย หนูช่วยก่อน”

เขาบอกว่า “ไม่ได้หรอกค่ะ หลวงพ่อ หนูจะรีบไปเผาศพที่อยู่ชยา”

อาตมาถามว่า “คนที่อยู่ชยาเป็นอะไรกับเธอ”

เขาบอกว่า “เป็นญาติของเพื่อน”

อาตมาจึงว่า “นี่แม่ของเธอหรือนี่” แม่ร้องไห้เลย อาตมาจึงบอกว่า “หนูหนึ่งคุยกับหลวง พ่อสักห้านาทีได้ไหม นี่ถ้าเป็นแม่ของหลวงพ่อ จะซักผ้าให้เดี๋ยวนี้ มีวินัยอนุญาต แต่นี่ไม่ใช่ แม่ของเรา เป็นแม่ของเธอ เธอทำเธอก็ได้บุญ”

เขาบอกว่า “ไม่ได้ค่ะ จะรีบไป”

แม่ร้องไห้โฮเลย บอกว่า “หลวงพ่อกะ คนนี้ หมดนาไป ๔-๕ แปลงแล้ว จะมาเอาอีก แปลงหนึ่งแล้ว รถ BMW ยังส่งไม่หมดเลย”

นี่จะเตรียมตัวตรงไหนกันแน่ โยมคนนี้ได้เตรียมอะไรเลย

อาตมาถามว่า “โยมมีแม่ไหม”

เขาก็ตอบว่า “แม่ตาย แม่เป็นอัมพาตตาย”

อาตมาถามอีกว่า “โยมเคยซักผ้าให้แม่ไหม”

เขาร้องไห้ทันที บอกว่า “ไม่เคย ไปอยู่กับยายคนละตำบล แม่ไม่สบายก็มาเยี่ยมแล้ว ก็ไป ไม่เคยอยู่ปฏิบัติแม่”

พอมาถึงตัวเองก็เป็นอย่างนี้แหละหนอ ไม่ได้เตรียมตัวเลย ไม่เคยเจริญกุศลภาวนา ไม่เคยสวดมนต์ไหว้พระ ไม่เคยปฏิบัติกรรมฐานแต่ประการใด จึงเป็นดังที่กล่าวมา การเตรียมตัวนี้ต้องเจริญกุศลภาวนา ถึงจะรู้จักแห่งกรรมจากการกระทำ ถึงจะแก้ปัญหาคชีวิตได้อย่างแน่นอน ในที่สุดคนที่จบปริญญาโท ไปต่อปริญญาเอกไม่ได้ นาก็หมด บ้านใหญ่โต มโหฬาร ไม่เคยกลับมาช่วยพ่อแม่แต่ประการใด พ่อแม่ต้องขายเอาเงินแจกลูกไป นี่เป็นกฎแห่งกรรม

ขอเจริญพรทุกคนว่า เราต้องพึ่งตนเองช่วยตัวเอง เตรียมตัวก่อนตายเสีย เตรียมสวดมนต์ภาวนา พาหุงมหากาฯ แล้วเจริญพระกรรมฐาน กรรมฐาน แปลว่า การกระทำให้ ฐานะดี ทำให้จิตใจเบิกบาน ทำให้อายุยืน ทำให้ไม่หลงทาง จะมีจิตเป็นกุศล ได้ผล อำนวย เป็นหลักฐานสำคัญในชีวิตต่อไป ณ โอกาสข้างหน้าขอเจริญพรว่าไม่มีทางอื่น นอกเหนือจากกรรมฐานเท่านั้น กรรมฐานแก้กรรมได้แน่ ถ้าท่านทำได้

หายใจยาว ๆ เข้าไว้ อย่าหายใจสั้น และแก้ปัญหาคได้ เวลาโกรธ ไม่สบายใจ ให้หายใจยาว ๆ กำหนดโกรธหนอที่ล้นปี ซึ่งอยู่ระหว่างกึ่งกลางจุมูกกับสะดือ เป็นการชาร์ทไฟ เข้าหม้อแบตเตอร์ หายใจยาว ๆ อย่าหายใจสั้น ถ้าหายใจสั้นท่านจะแก้ปัญหาคไม่ได้ ท่านจะ

วูปเดียวขาดสติ หายใจช้า ๆ ช้าเพื่อไว เสียเพื่อได้ ถ้าหากท่านโกรธ อย่าให้โกรธค้างคืน อารมณ์ค้างจะมีปัญหาตอนเช้า ถ้าท่านเป็นครูอาจารย์จะสอนไม่ดี ถ้าท่านเป็นนักธุรกิจ การค้าท่านจะค้าขายไม่ดี ถ้าท่านเป็นผู้พิพากษาจะตัดสินให้เขาติดคุก ไม่มีการลดโทษแต่ประการใด

วิธีแก้ กำหนดโกรธหนอที่ล้นปี หายใจยาว ๆ ตั้งสติไว้ จะหายโกรธทันที ท่านจะได้คิด ท่านจะมีโอกาสทำงานได้อีก นั่งเขียนหนังสือที่โต๊ะเกิดไม่สบายใจ กำหนด *“ไม่สบายใจหนอ”* ที่ล้นปีเดี๋ยวนี้เลย ไม่ต้องไปวัด รับรองหายแน่ภายใน ๕ นาที และจะมีสติปัญญาครบด้วย นี่เป็นการเตรียมตัวที่ดีที่สุดในระยะที่ชีวิตใกล้จะตาย

เตรียมตัวก่อนตายด้วยการฝึกกรรมฐาน

คนใกล้จะตายจะมี นิमितกรรม ขึ้นมาบอกให้เราทราบ เรียกว่า **กรรมนิमित คตินิमित** บางคนก็ชักดิ้นชักงอ

บางคนก็ชกโน่นชกนี่ตลอดรายการ บางคนตาเหลือก บางคนยิ้มแยมแจ่มใสเพราะฝึกสติปัญญา ๔ เขาเตรียมตัวก่อนตายด้วยการฝึกกรรมฐาน ถ้าใครไม่เจริญกรรมฐานจะไม่มีทางแน่นอน พุดอย่างไรก็ไม่ได้ผล อาตมาเคยประสบมาหลายครั้ง เวรกรรมตามสนอง ถ้าใครมีปาณาติบาตติดมา ๖๐% รับรองว่าเป็นอัมพาตแน่นอน อาตมาเคยหักคอนกเมื่อตอนอยู่ชั้นมัธยม ๓ สติบอกว่า วันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๒๑ เวลา ๑๒.๔๕ น. ท่านจะถูกรถชนคอหักตายด้วยเศษที่เป็นพระ อาตมาคอหักแต่ไม่ตาย หายใจทางสะดือได้ ไม่ต้องรอชาติหน้า ชาตินี้เห็นทันตาแล้ว

ท่านอย่าเข้าใจผิดว่า สร้างความดีแล้วเวรกรรมไม่ตามสนอง **ยิ่งสร้างความดียิ่งกรรมมาขัด มารไม่มี บารมีไม่เกิด สร้างความดีต้องมีอุปสรรค** เพราะเหตุใด ต้องมีอุปสรรคแน่นอน คือกรรมมาทวงหนี้ สร้างความดีต้องลงทุนความลำบากได้

ท่านสาธุชนทั้งหลาย อาตมาโดนคอหัก แขนหัก ฟันผ่าที่ถูกฏี รับกรรมไปในชาตินี้ สร้างความดีกรรมมาทวงเลย **ถ้าไม่สร้างกรรมดี สร้างแต่กรรมชั่ว จะไปทวงก่อนท่านตาย** จะเห็นผลทันตา ตายอย่างกรรมนิमित นิमितที่แปลงมาบอกชัดด้วย ท่านที่ไม่ได้เจริญกรรมฐานจะไม่ทราบเลยนะว่ากรรมนิमितมาแล้วจะต้องตาย

ยกตัวอย่าง โยมสุ่ม ทองยี่ง อาตมารู้ว่าจะต้องตายภายใน ๓ ชั่วโมง เลยเทศน์ให้ฟังเทศน์จบเขาก็รีบเดินกลับกุฏิ อาเจียนออกมาเป็นเลือดแล้วก็ตาย เขาเข้าผลสมาบัติไปทันที เพราะเขาเตรียมไว้แล้ว อาตมาเคยสอนกรรมฐานแก่โยมคนนี้เมื่อสมัยยังเป็นสาว อายุ ๓๘ ปี ตอนตาย อายุ ๘๔ ปี ๖ เดือน เมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๖ โยมสุ่มเป็นโรคมะเร็งระยะสุดท้าย จะต้อง

ตาย นายแพทย์บอกว่าหลวงพ่อบอดหมดแล้ว อาตมาจึงรับมาอยู่ที่วัด บอกให้เจริญกรรมฐานต่อไป ก็หายวันหายคืน **เขาช่วยตัวเอง อาตมาไม่ได้เสกเป่าแต่ประการใด อยู่มาได้ ๑๕ ปี** หมดเวลาแล้วจะต้องเดินทางต่อไป เขาก็รู้ตัว อาตมาก็เทศน์ให้ฟังเรื่อง ปฐมวัย มัชฌิมวัย ปัจฉิมวัย พอ ๓ ชั่วโมง เขาก็ตายจากโลกไป

ถ้ามีกรรมติดมาเราจะรู้จากการเจริญกรรมฐาน อทินนาทานติดมา ๖๐% จะต้องถูกปล้น ถูกไฟไหม้บ้าน โดนจี้ โดนโกง กาเมสุมิจนจารติดมา ๖๐% มีสามีเป็นของเขาหมด มีภรรยาไม่ซื่อ มีลูกเอาดีไม่ได้ จะเสียหายทั้งครอบครัว ถ้าทำไม่แก้ แต่ถ้าทำมาเจริญกรรมฐานจะแก้กรรมนี้ได้ มุสาวาทหลอกลวงโลกหวังเอาลาภติดมา ๖๐% ท่านจะโดนหลอก โดนโกงตลอด สุราเมรัยติดมา ๖๐% คนนั้นจะประสาทไม่ดี จะเป็นโรคประสาท ท่านเตรียมตัวแก้กรรมก่อนตายหรือยัง ถ้าทำไม่แก้ กรรมนั้นก็ติดค้างสนองท่านไปเรื่อย ๆ ท่านก็ต้องรับกรรมต่อไป

เตรียมตัวตาย

อาตมามีเพื่อนคนหนึ่งชื่อ นิกร อยู่ที่ภาคใต้ แม่เกลียดมากให้ไปอยู่กับพี่ชาย พี่ชายก็ให้ไปเป็นลูกจ้างฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ไม่เคยทำบุญ แต่ตัวเองพอจะเป็นช่างอยู่บ้าง จึงหนีพี่ชายไปรับจ้างเป็นช่างไม้ ที่หนีพี่ชายไปเพราะไม่อยากจะฆ่าสัตว์ ตอนหลังกลับมาบ้านแม่ก็ทารุณอีก บอกให้ไปอยู่กับพี่ชาย เลยไม่รู้ว่าจะไปอยู่ไหน ต้องฆ่าตัวตายแน่

จึงไปหาหลวงตาที่วัด ถามว่าคนจะตายต้องทำอะไรบ้าง หลวงตาก็บอกให้ทำบุญ เขาก็ไม่เข้าใจ เขาบอกว่ามีเงินอยู่ ๒๐ บาท จะทำอย่างไร หลวงตาก็บอกให้ถวายผ้าป่า ไปซื้อผ้า กล้วย อ้อย มะพร้าว ขนมจันอับ และไปตัดผม แต่งตัวสวย ๆ

คนเราเข้าใจผิดคิดว่าก่อนตายให้แต่งตัวสวย ๆ จะได้ติดตัวไป ข้อเท็จจริงไม่ใช่ แต่มีประวัติมาตั้งแต่สมัยพระพุทธเจ้าว่า มีพระองค์หนึ่งเป็นผีดาษ นอนจมน้ำเลือดน้ำเหลือง พระพุทธเจ้าไปเห็นเข้าก็บอกให้พระภิกษุช่วยกันซักผ้า ลวกน้ำร้อน เช็ดน้ำเลือดน้ำเหลืองให้สะอาด เอาผ้าใหม่มาให้ห่ม แล้วสอนกรรมฐานให้ พระภิกษุรูปนั้นก็สำเร็จมรรคผล ถ้านอนจมน้ำเลือดจมน้ำเหลือง จิตใจไม่สบาย จะสอนอะไรก็ไม่ได้ผล ก็เท่านั้นเอง โปรดจำเสียใหม่ อย่าคิดว่าเอาไปได้

เขาก็ไปจัดการแต่งตัว ใส่กางเกงที่ชอบ และไปซื้อยามากิน เขาถามหลวงตาว่าคนจะตายเขาต้องอะไรกัน พหลวงตาบอกให้ว่า พุทโธ เขากินยาแล้วก็ท่อง พุทโธ ๆ ๆ จนกระทั่งขาดใจตาย พนมมือว่าพุทโธติดปากไป ไปพบยักษ์ ปากก็ว่า พุทโธ ยักษ์หนีเลย

สิ่งนี้ก็เป็นคติเตือนใจว่าเราจะต้องมีพระนำหน้า เวลาแห่งศพทำไม่ต้องมีพระนำหน้า ไม่ใช่เข้าไปสวรรค์นะ แต่เป็นปริศนาธรรมว่า ทำอะไรให้อาพระออกหน้า ดีแน่ ๆ เท่านั้นเอง

นิกรเมื่อออกจากร่างแล้ว ยืนดูร่างของตัวเอง แล้วก็เดินทางต่อไป รู้สึกหิวข้าว จะข้ามถนนยักษ์ก็ขวาง ปากก็ว่า พุทโธ ยักษ์ก็หนี แต่ถ้าใครมีกรรมฐาน ไม่ต้องว่าพุทโธหรอก เพราะว่าพุทโธอยู่ที่จิตแล้ว จะไปไหนก็ไปได้ ไปเห็นกับข้าวที่เขาวางไว้ ก็เข้าไปนั่งยอง ๆ ขอรับประทาน เขาบอกว่า ไม่ใช่ของเธอ ของเธออยู่นี่ ก็มีกล้วย มะพร้าว ขนมจันอับที่ถวายเป็นผ้าป่าไว้ ก้มดูตัวเองก็เห็นตัวเปล่า กางเกงก็ไม่มี สร้อยก็ไม่มี เขาบอกว่า นี่รับผ้าผืนเดียว ผ้าผืนเดียวที่เธอถวายเป็นผ้าป่าไว้ นิกรบอกว่า ก่อนตายผมก็เตรียมใส่มาพร้อมแล้ว เขาก็บอกว่า ก็อยู่ที่ศพของเธอ ของเธอมีผืนนี้ ที่ถวายเป็นผ้าป่ามา

เขาก็เดินทางต่อไปเรื่อย ๆ จนในที่สุดก็พบยมบาล ท่านยมบาลบอกว่า ยังไม่ถึงที่ตายให้กลับไปก่อน นิกรบอกว่า ถ้าให้กลับไป ท่านต้องไปบอกแม่ผมก่อน ว่าผมเสียใจที่ถูกแม่ตำ เลยกินยาตาย ยมบาลก็พาไป ยมบาลก็เข้าร่างนิกรก่อน ลูกขึ้นเล่าเหตุการณ์ว่าอย่าไปทำนิก้า เดี่ยวนิกรจะฟื้นขึ้นมา พอเล่าเสร็จก็ล้ม วิญญาณนิกรก็เข้าร่าง จะลุกขึ้นก็ลุกไม่ได้ ต้องรักษาอีก ๓ เดือน เลยขอบวช เวลากาลต่อมาเขาไปที่วัดอัมพวันก็มาเล่าให้อาตมาฟัง

ขอสรุปว่า ความสำคัญของชีวิตนั้นเริ่มตั้งแต่ต้น เริ่มทำให้ชีวิตมีค่า เวลาของท่านจะมีประโยชน์ต่อไป ใครหนอ จะใช้เวลาแค่วันที่เดียวให้มีความได้ ต้องมีความดีมาแล้ว ต้องเตรียมการมาก่อน ไม่ใช่มาเตรียมก่อนจะตาย

วิชาความรู้ติดตัวหลังตายหรือไม่

มีดอกเตอร์คนหนึ่งชื่อ ดร.กฤษ เป็นเพื่อนของอาตมาตั้งแต่ ม.๖ ที่สิงห์บุรี อาตมาช่วยส่งเขาเรียนเพราะเขาไม่ค่อยมีเงิน เรียนจบปริญญาตรีแล้วไปต่อปริญญาโทที่กรุงเทพฯ อาตมาให้เงินเขาไปเรียน ๔๐๐ บาท สมัยก่อน เมื่อสมัยก่อนข้าวเกวียนละ ๘๐ บาท จบปริญญาโทแล้วไปต่อปริญญาเอกที่กรุงปารีส ประเทศฝรั่งเศส กลับมามีภรรยาอยู่ที่ธนบุรี มีลูก ๓ คน ต่อมาตาย แล้วมาเกิดเป็นลูกคนจีนอยู่ที่ตรอกจันทน์ ยานนาวา

เด็กคนนี้ อายุ ๑๑ ขวบ เกิดระลึกชาติได้ ให้แม่พามาหาอาตมาที่สิงห์บุรี เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๐ บอกว่าจะไปหาเพื่อนที่บวช แม่เขาก็ว่าลูกเขาเป็นโรคประสาท เขาเล่าเหตุการณ์ให้ฟังหมด เขาบอกให้พาไปที่บ้านภรรยา พาไปขอวิทยานิพนธ์ ๓ เล่ม ซึ่งเขียนเป็นภาษาฝรั่งเศสทั้งหมด แล้วเขาก็มาศึกษาเอาเอง เดี่ยวนี้อยู่ที่ประเทศญี่ปุ่น

ท่านทั้งหลายเอ๋ย วิชาเอาติดตัวไปได้แน่นอน สมบัติเอาไปไม่ได้ มีลูกมีหลานให้เรียนหนังสือไว้ให้ได้ เป็นดอกเตอร์ให้ได้ ตายแล้วเอาไปได้แน่ ถ้าเรียนเก่งมาก รับรองว่าชาติก่อน

เรียนมาแล้ว เตรียมลูกหลานให้เรียนวิชาไว้ให้ได้ก่อน เป็นบัณฑิตแล้วจะทำได้ทุกอย่าง ชอบตรงไหนก็ทำตรงนั้น

ตายด้วยโทสะเป็นอย่างไร

สามีภรรยาสองคนเป็นนายแพทย์และแพทย์หญิง มารอบพบอาตมา สามีก็เข้าใจว่า ภรรยาไม่เชื่อ ภรรยาเข้าใจว่าสามีไม่เชื่อ ต่างคนต่างโทษกัน อาตมาก็บอกว่า อย่าโทษกันเลยเชื่อ อาตมาเถอะ คนจะตายจะไม่ยอมเชื่อ เหลือเวลาอีกชั่วโมงครึ่งจะต้องตาย และตายโหงด้วย อาตมาบอกให้ทานข้าวกันก่อนนะ ทำอารมณ์ดี ๆ ไว้ ทานข้าวแล้วค่อยไป เขาก็ไม่ทาน ทั้ง ๆ ที่ยังไม่ได้ทานตั้งแต่เมื่อวาน เขาไม่เคยเจริญกรรมฐานเลย อาตมามองดู “เห็นหนอ” เงา หัวไม่มีแล้ว ต้องตายทั้งคู่ ต้องเป็นนอสุรกาย เวลาจะหมดแล้ว อาตมาก็พูดไม่ได้ ได้แต่ถ่วง เวลาให้เขาไปทานข้าว เขาก็ไม่ยอมทาน ไม่ยอมเชื่ออาตมา จำไว้เลยนะ **คนจะตาย จะไม่ยอมเชื่อ**

เขาก็ขึ้นรถเบนซ์จะขับไปนครสวรรค์ อาตมาก็นึกว่าคู่นี้ไม่ได้กลับแน่ ต้องตายกลางทางด้วยอำนาจโทสะอย่างแรง ตายไม่ดีเลย ไม่ใช่รถชนตายกลางถนนแล้วไม่ดี เขามีสติดี ขึ้นรถได้ก็ทะเลาะกันตั้งแต่ออกจากวัด ข้อเท็จจริงเขาไม่ได้มีชู้กันเลย เพื่อนของเพื่อนที่เป็น หุ่นส่วนกันยูให้แตก เมื่อขับรถไปถึงที่ตากฟ้า อำเภออินทร์บุรี เขาก็บอกกันว่า เอาละเรามา ตายทั้งคู่ละ อย่ายู่เลย แล้วก็พุ่งรถเข้าประสานงากับรถซุง รถซุงยาว ๆ ชนก็ต้องตาย เตี้ยวันนี้ก็ยังยืนอยู่ตรงนั้น เป็นนอสุรกายดูร้ายมาก รถคว่ำตายกันเรื่อยเลย

เราเข้าใจผิดว่า ตายตรงไหนก็ไปเชิญวิญญาณกลับถึงจะมาได้ ข้อเท็จจริงไม่ใช่ ตายด้วยอำนาจโทสะต้องอยู่ตรงนั้นก่อน ไม่ต้องสังฆทาน ถ้าเป็นญาติก็นั่งกรรมฐานแผ่ส่วนกุศล ให้ เหมือนฆ่าตัวตาย ถ้าไม่นั่งกรรมฐานให้จะไม่ได้ ถ้าบุญเก่ามี ต้องหมดเวรกรรมแล้วจึงไปหาบุญ

สรุป

ร่างกายของคนเรามีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ตั้งแต่เด็กเปลี่ยนไปเรื่อย ๆ เรียกว่าตายจริง ส่วนที่หมดลมหายใจนั้นเป็นการตายสมมติ จิตเคลื่อนย้ายออกจาก ร่าง มีบาป บุญ ติดตัวไป จิตเกิด ดับ ตลอดชั่วช้อนเป็นกฎแห่งกรรม การเตรียมตัวก่อนตายต้องเตรียมตั้งแต่เดี๋ยวนี้ เตรียมสอนลูกหลานให้เรียนหนังสือหาวิชาความรู้ ใส่ตัว สอนลูกหลานให้มีคุณธรรมประจำจิต หมั่นเจริญกุศลภาวนา ฝึกสติปัญญา ๔ สามารถรู้กฎแห่งกรรมของตนเอง จะได้แก้ไขปัญหาของชีวิต และพึ่งพาตนเองได้

มองย้อนหลังกลับไปดูพ่อแม่ และสรวงคุณแก่ผู้มีพระคุณ เป็นการเตรียมตัวก่อน
ตายอย่างดีที่สุด